

HARLEQUIN®

King

ANNA DEPALO
MUINASJUTUÖÖ

038
SEPTEMBER

Anna DePalo
ONE NIGHT WITH PRINCE CHARMING
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Anna DePalo
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E09229411
ISBN 978-9949-25-107-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Üks

Ta silme all leidis äsja aset tõeline katastroof.

Oh ei, mitte sõna otseses mõttes, raputas Pia nüüd, abielutseremoonial sellele mõeldes pead. Kuid isegi metafoorina oli see vähemalt niisama kohutav.

Naljakas, kuidas meetrite viisi vandlikarva satiini ning juuniõhus segunenud liilia- ja roosiaroomid altariesisest vahekäigust katastroofina võisid paista. Pulmakorraldajana on ta piisavalt paljude probleemidega pidanud rinda pistma. Peiud, kes on põnnama löönud. Pruudid, kellele kleit väikseks on jäänud. Kord isegi sõrmusehoidjaga, kes oli ühe sõrmustest alla neelanud. Kuid kindlasti ei juhtu midagi sellist tema lähedase, alati praktilise mõtlemisega sõbra pulmas. Või vähemalt nii oli Pia enne kahe viimase tunni möödumist arvanud.

Külalistel vajasid suud kirikupinkidel muidugi ammuli, kui Easterbridge'i markii vahekäiku pidi altari ette sammus ja teatas, et tal *on* Belinda Wentworthi ja Tod Dillinghami abielule vastuväide. Et tegelikult pole Belinda ja Colin Granville'i, Easterbridge'i markii vahelist rutakalt ja salaja sõlmitud abielu tühistatud.

New Yorgi koorekiht oli selle peale üheskoos usku matult silmi pilgutanud. St. Barti kiriku pingiridades istujad olid kulme kergitanud ja silmad üllatusest pärani

ajanud, kuid keegi polnud nii taktitu, et oleks selle peale minestanud või minestamist teeselnud.

Ja selle eest oli Pia tänulik. Pole just palju, mida pulmakorraldaja saab teha, kui koer on koogi ära söönud, takso pruudi kleidi poriseks pritsinud või kui, tulgu taevast appi, *seaduslik abikaasa* otsustab pulma kohale ilmuda!

Pia oli tardunud oma istekohale vahekaigust pisut eemal. Ta oli äraolevalt mõelnud, kuidas küll inglitest sel hetkel puudus oli.

Ja selle mõtte kannul oli tal tärganud juba järgmine. *Belinda, oh miks, miks sa ometi ei rääkinud mulle oma Las Vegase pulmades selle kõigist inimestest oma perekonna kõige suurema vaenlasega?*

Kuid sisetunde järgi Pia juba teadis, miks. Belinda kahetses seda. Pia kulm tõmbas kipra, kui ta mõtiskles, mida Belinda praegu tunda võis. Belinda ja Tamara Kincaid, üks pruutneitsidest, olid tema kaks parimat sõbrannat New Yorgis. Ja siis võttis Pia osa süüd enda peale. Miks polnud ta korralikule pulmakorraldajale kohaselt Colinit märganud ja teda takistanud? Miks polnud ta jäänud kiriku sissekäigu juurde?

Inimesed hakkavad mõtlema, miks polnud tema, pruudi nõuandja, osanud Easterbridge'i markiidi eemal hoida või miks polnud ta suutnud meest takistada, enne kui see avalik häbistus ta sõbranna pulmad või tema enda tööalase maine täielikult ära rikkus.

Pia tahtis nutma puhkeda, mõeldes, milline löök see tema alles lapsekingades Pia Lumley Pulmakorralduse ärile

on. Wentworth-Dillinghami abielu – või siis nüüdseks peaaegu-abielu – oleks olnud tema kõige kuulsusrikkam ettevõtmine. Ta oli oma ärile jalad alla saanud vaid veidi üle kahe aasta tagasi, pärast paari aastat suures ürituste korraldamisega tegelevas firmas assistendina töötamist.

Oh, see oli hirmus. Tõeline õudusunenägu. Nii Belindale kui ka talle endale.

Ta oli tulnud New Yorki viis aastat tagasi, kohe pärast ülikooli lõpetamist, ühest Pennsylvania väikelinnast. See polnud kindlasti mitte niisugune olukord, mis tema unistuse New Yorgis läbi lüüa lõpetama pidi.

Just nagu oma suurimate hirmude kiuste oli Pia pärast pruudi ning tema peiu ja abikaasa kirikust lahku mist, kes tahtsid siis ilmselt proovida parandada midagi parandamatut, vahekäiku seisma jäänud, kui väärikas seltskonnadaam tema poole oli tüürinud.

Proua Knox oli sosinal tema poole pöördunud: „Pia, kullake, kas sa ei näinud siis, kui markii nende poole hakkas minema?“

Pia oli tõrksalt naeratanud. Ta oleks tahtnud öelda, et tal polnud aimugi, et markii oli Belindaga abielus, ja isegi sellisel juhul poleks lordi kinnipidamine kuidagi aidanud, sest ta oleks sellest hoolimata Belindaga abielus olnud. Kuid truu sõbrana oli ta suu kinni hoidnud.

Proua Knoxi silmad olid läigatanud. „Sul oleks ehk õnnestunud avalikku stseeni vältida.“

Tõsi. Kuid Pia mõtiskles, et isegi kui ta oleks piisavalt teadnud ja püüdnud meest takistada, poleks sellest tolku

olnud, sest sel vähemalt kuuekümnenaelasel ja temast üle kuue tolli pikemal mehel oli kindel siht silme ees olnud.

Nii et Pia oli pärast seda sündmust teinud, mida ta päeva päästmiseks veel teha *sai*. Pärast kiiret nõupidamist mõningate Wentworthi pereliikmetega oli ta selleks, et päästa, mida veel päästa annab, julgustanud kõiki minema Plazas jätkuvale banketile.

Kui Pia nüüd ümberringi suupistetaldrikutega edasi-tagasi saalivaid külalisi ja ettekandjaid jälgis, aitas madal ja ühtlane vestlusekõma tal õlad pingest vabaks lasta, kuigi ta pea veel endiselt sumises.

Ta keskendus hingamisele, lõõgastusviisile, mille ta stressis pruutide ja veelgi stressirohkemate pulmapäevadega toime tulemiseks juba aastaid tagasi oli selgeks õppinud.

Kindlasti leiavad Belinda ja Colin sellele probleemile lahenduse. *Kuidagi*. Ajakirjandusele saab pressiteate saata. Midagi sellist, nagu *Õnnetu arusaamatuse tõttu...*

Jah, just nii. Kõik saab korda.

Ta pööras tähelepanu uuesti ümbritsevale ja märkas siis teisel pool tuba pikka, liivakarva juustega meesterahvast.

Kuigi mees oli seljaga tema poole, paistis ta kukal Piale kuidagi tuttavana ja teda tabas halb eelaimus. Kui too pöördus siis teise mehe poole, kes temaga rääkima oli tulnud, nägi Pia ta nägu ja tõmbas sügavalt hinge.

Ja sel hetkel vajus tema maailm *tõeliselt* kreeni. Mootorid tema peas pörkusid ja tekitasid metallikriginat ning

suitsulõhna. Või immitses seda suitsu juba ta kõrvadest välja?

Kas see päev oleks saanud veel hullemaks minna?

Tema. James Fielding... alias Härra Vale.

Mida James siin tegi?

Sellest oli kolm pikka aastat, kui Pia teda viimati nägi, kui mees äkitselt tema ellu tulnud ja seal siis kohe ka lahkunud oli, kuid niisuguses võrgutavas Adonise välimuses ei saanud eksida.

Mees oli Pia kahekümne seitsmest eluaastast ligi kümne aasta võrra vanem, mis aga, pagan võtku, kusagilt välja küll ei paistnud. Mehe liivakarva juuksed olid nüüd lühemad, kui ta neid mäletas, kuid James oli oma üle kuue tollise kasvu juures endiselt niisama jõuline, vormis ja muljetavaldav kui varem. Tema pilk oli, võrreldes mällu sööbinud muretu ja lõbusa ilmega, tõsisem. Ometi ei unusta naine kunagi oma esimest armukest – eriti kui too ilma igasuguse seletuseta õhku haihtub.

Ise seda tähele panematagi hakkas Pia mehe poole minema.

Ta ei teadnud, mida ta mehele ütleb, kuid jalad viisid teda iseenesest edasi, kui viha ta vere keema oli ajanud.

Pia käed tõmbusid külgedel rusikasse.

Lähemale jõudes nägi Pia, et James vestles tuntud Wall Streeti riskihalduri Oliver Smithsoniga.

„... teie kõrgus,“ sõnas vanem hallinevate juustega meesterahvas.

Pia kõnnak lõi vankuma. *Teie kõrgus?*

Miks peaks pöörduma Jamesi poole kui *teie kõrgus*? Vastuvõtul oli päris palju inglise aristokraate, kuid isegi markiide poole pöörduti kui *lugupeetud* markii. Pia teadmiste kohaselt pöörduti tiitliga *teie kõrgus*... hertsogite poole.

Kui Oliver Smithson just nalja ei teinud?

Ebatõenäoline.

Kui see mõte tal peast läbi käis, oli juba liiga hilja.

Ta oli meesteni jõudnud ja James oli teda märganud.

Pia märkas rahulolevalt, kuidas mehe pähklipruunides silmades välgatas äratundmine.

James nägi oma füüsisest esile toovas smokingus väga veetlev välja. Ta nägu oli sümmeetriline, kuigi ta nina polnud just ideaalse kujuga, ja lõug oli jõuliselt kandiline. Mehe kulmud, mis olid ta juustest vaid tooni võrra tumedamad, kaardusid silmade kohal, mis olid Piat oma muutuva tooni pärast lummanud ka nende üheöösuhte ajal.

Kui ta nii ärritatud poleks olnud, oleks mehe vägevä maskuliinsus tal hinge kinni löönud. Kuid ta tundis siiski jundinat üle keha jooksmas.

Pia kinnitas endale, et tema kolme aasta tagune rumalus oli vabandata. James Fielding oli inimkehaks vormitud seksapiil.

Kuigi ta oli nii oma riietuselt kui ka käitumisviisilt taltsam, võrreldes selle ulja olekuga, mida Pia teda esmakordselt kohates nii selgelt tajus, oli naine veendunud, et see polnud kusagile kadunud. Pia *tajus* seda.

„Oh, meie armas pulmakorraldaja,“ sõnas Oliver Smithson, paistes õhus valitsevat pinget mitte hooma-

vat ja puhkedes siis südamest naerma. „Sellist sündmuste käiku poleks küll osanud oodata, ega ju?“

Pia teadis, et see märkus käis kirikus aset leidnud draama kohta, kuid mõtles süngelt, et seda võis sama hästi öelda käesoleva situatsiooni kohta. Ta poleks *üal* osanud oodata, et põrkab siin Jamesiga kokku.

Just nagu naise mõttekäiku jälgides kergitas James kulmu.

Kuid enne, kui kumbki neist midagi öelda jõudis, jätkas Smithson Pia poole pöördudes: „Oled sa tutvunud tema kõrguse Hawkshire'i hertsogiga?“

Hertsog...?

Pia silmad läksid suureks ja ta jäi vihaselt vaikides jõllitama. *Nii et ta tõepoolest oligi hertsog?* On ta nimi üldse James?

Ei, oot-oot – sellele küsimusele ta juba teadis vastust. Ta oli ju ometi pulmakülaliste nimekirja üle vaadanud. Ta polnud lihtsalt aimanudki, et tema Härira Vale on James Carsdale, Hawkshire'i üheksas hertsog.

Pia tundis järsku kerget peapööritust.

James heitis pilgu Oliver Smithsonile. „Täna tutvustamast, kuid me oleme preili Lumleyga juba kohtunud,“ sõnas ta enne tagasi naise poole pöördumist. „Ja palun, kutsu mind Hawkiks. Enamik inimesi kutsub mind nii.“

Jah, nad olid palju lähemalt tutvunud, kui keegi arvatagi oleks osanud, mõtles Pia kibedalt. Ja kuidas Hawk seal nii kõrgilt ja enesekindlalt seista julges?

Naise pilk tabas mehe oma, kes tema jaoks nagu in-
tiimne võõras oli. Pia lükkas lõua ette ja sõnas: „J-jah,
m-mul on see õnn olnud küll.“

Seejärel löid ta põsed õhetama. Ta oli tahtnud peene
kahemõttelise vastuse anda, kuid oli end ebakindlalt ja
naiivselt kõlades alt vedanud.

Pagan, et see kogelemine just nüüd välja löi. See näi-
tas, kui pabinas ta tegelikult oli. Pia oli juba tükk aega
terapeudi abiga oma lapsepõlve kõnedefektist üle ürita-
nud saada.

Ometi tõmbusid Hawki silmad vidukile. Kahtlema-
ta oli ta naise kavatsuse ära tabanud ja see talle ei meel-
dinud. Kuid enne, kui mehe ilme tagasi segadusseaja-
valt hellaks muutus, väljendas see pinget ja sensuaalsust.

Pia tajus, kuidas ta rinnad ja kõht pruuni varrukateta kleidi
all pingesse tõmbusid. Ta oli kindlasti eksinud selle põgusa
pilgu osas, mis oli väljendanud peaaegu et hoolivust?

Kas mehel oli temast kahju? Vaatas mees talle kui naiiv-
sele neitsile, kelle ta pärast üht ööd sinnapaika oli jätnud,
ülevalt alla? Selle mõtte juures ajas Pia selja sirgu.

„Pia.“

Oma nime kuulmine mehe kauni kujuga huulte va-
helt – esimest korda üle kolme aasta – pani Pia meenuta-
ma meeletut ööd tema valgete tikanditega linade vahel.

Pagan teda võtku. Naine otsis taga oma meelekindlust.

„Milline ootamatu... õnn,“ sõnas Hawk muigvel suu-
ga, nagu vihjates, et ka tema oskab nende varjatud taga-
mõtetega mängida.

Enne kui Pia midagi vastata jõudis, peatus nende kõrval ettekandja taldrikutäie röstitud baklažaani ja küüslaugu püree suupistetega.

Suupisteid vaadates meenus Piale, kuidas neil Belindaga tänaste söökide valimisele kogu pärastlõuna oli kulunud.

Ja otsustas siis järgmise mõttevälgatuse juures täispanga peale minna.

„Aitäh,“ sõnas ta ettekandjale.

Tagasi hertsogi poole pöördudes sõnas ta armsalt naeratades: „Midagi meeldejäävat. Head isu!“

Hetkegi viivitamata mäkerdas Pia mehele peotäie baklažaani näkku.

Seejärel keeras ta end kannaga pealt ümber ja marssis hotelli köögi poole.

Ähmaselt tajus ta riskihalduri ja veel mõne lähemal seisva külalise üllatunud pilke, enne kui köögi käänduksed enda ees lahti löi. Kui tema ametialane maine veel täielikult hävinenud polnud, siis pärast niisugust tegu läks see kindlasti põrmu. *Kuid asi oli seda väärt olnud.*

Hawk võttis kohale rutanud ettekandjalt riidest käterätiku vastu.

„Täna,“ sõnas ta aristokraatlikult külma närvi säilitades.

Ta pühkis baklažaani ja küüslaugu püree hoolikalt näolt maha.